Вони летять — лічить чи не лічить
Оті літа, як стая журавлина,
Де неквапливо птах за птахом лине…
Так птаства перелітного ключі
Укотре вже нагадують в цю пору
Про відрахунок часу і покору,
З якою суджений зустрінем день…
Та ні! Я душу відкриваю навстежень
І п'ю, як у степу колись студену воду,
Минулих днів п'янливу насолоду.
І вже не сум пташиного ключа,
А труби переможного клича
І журавлів міцні і витривалі крила
Моїм очам інакшу суть відкрили:
В житті рокованости нам таки підсилу
Обрать свій шлях і свій невтомний труд
І прямувать до осяйних споруд
Мети, яку уява нам створила!
Отож, Оксано, й Вам осінньої пори
Через озера, ріки і бори
Бажаю з висоти пташиного польоту
Поглянути на літ невгасну позолоту,
Щоб Ви й Ваш кожний друг радів
Політтям Ваших звершень і трудів!